

РЕШЕНИЕ

№ 52

гр. Плевен, 13.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, I ВЪЗ. ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на девети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СТЕФАН АС. ДАНЧЕВ

Членове: ТАТЯНА Г. БЕТОВА
СВЕТЛА Й. ДИМИТРОВА-
КОВАЧЕВА

при участието на секретаря Н. В. Д.
като разгледа докладваното от СТЕФАН АС. ДАНЧЕВ Въззивно гражданско дело № 20234400500023 по описа за 2023 година

Въззивно обжалване.

С РЕШЕНИЕ № 1722/23.11.2022г. , постановено по гр.д.№ 3624/2022г. Плевенски районен съд ОТХВЪРЛЯ предявения от Д. Г. Г., ЕГН***** против ГДИН - София, иск с правно основание чл.234, ал.1 от ЗМВР, за сумата в размер на 11640лв.,представляваща обезщетение при прекратяване на служебното правоотношение, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба 29.06.2022г. до окончателното изплащане на сумата, като НЕОСНОВАТЕЛЕН и НЕДОКАЗАН.

ОСЪЖДА Д. Г. Г., ЕГН***** да заплати на ГДИН-София,сумата 150лв., юрисконсултско възнаграждение.

Това решение е било съобщено на Д. Г. Г., ЕГН***** ,чрез пълномощника му адв.Д.Н.К. на 28.11.2022г. откогато започва да тече двуседмичният срок за неговото обжалване и който изтича на 12.12.2022г.

На 09.12.2022г. е постъпила въззивна жалба от Д. Г. Г., ЕГН***** , срещу РЕШЕНИЕ № 1722/23.11.2022г. ,постановено по гр.д.№ 3624/2022г.на ПлРС.

Жалбата е подадена в срока по чл. 259, ал.1 от ГПК ,има необходимото съдържание по чл. 260 от ГПК ,по нея не се дължи внасяне на д.т. от ищеца ,който е служител –ищец по иск,произтичащ от прекратено трудово/служебно / правоотношение. Препис от въззивната жалба е бил връчен на противната

страна по делото ,която е подала писмен отговор /наречен възражение /,според който въззивната жалба е неоснователна.

Както с въззивната жалба ,така и с писмения отговор не се представят нови доказателства,нито се иска събиране на нови доказателства пред въззивната инстанция.

Плевенски окръжен съд ,като разгледа въззивната жалба при условията на чл. 268 от ГПК и провери обжалваното решение съобразно правомощията си по чл. 269 от ГПК и според наведените във въззивната жалба оплаквания ,намира ,че Плевенски районен съд е постановил едно валидно и допустимо , но по съществото на правния спор неправилно решение,което по тази причина следва да бъде отменено и вместо него да се постанови друго с което предявеният иск да бъде уважен.

Според Плевенски окръжен съд , РС-Плевене е извършил правилно обсъждане на доказателствата,събрани по делото и е установил правилно фактическата обстановка по основните елементи от която няма и спор между страните,но е направил неверни правни изводи въз основа на нея.

Ищецът Д. Г. Г. ,след завършването на СМУ –гр.Пазарджик в изпълнение на 10 годишен договор , е работил като районен инспектор –охранителна полиция в МВР-Габрово за периода от 01.09.1980 г. до 17.09.1990г., когато е бил освободен от служба по собствено искане на самия служител и преди да е придобил право на пенсия , при което уволнение няма спор ,че не му е било изплатено никакво обезщетение / в т.см. е и служебната бележка от областна дирекция на МВР-Габрово,вложена на л. 11 от делото на РС-Плевен / Уволнението на Д. Г. през 1990 г. е станало по собствено желание при действието на Закона за народната милиция / в редакцията му към 13.03.1990 г. , като заглавието на този закон е изменено с Д.В. бр. 57/ 91 г. като навсякъде „народна милиция“ се заменя с „национална полиция“,като конкретно приложимата правна норма по ЗНМ за уволнението на ищеца е била тази на чл. 36,ал.1 т.3 –по собствено желание. В т.вр. съдът взе предвид и нормата на чл. 37 ,ал.1 от ЗНМ във вр. с чл. 36 ,ал.1 т.1 – 4 от ЗНМ според която на служителите от офицерския състав /каквто е бил и ищеца/ се изплаща еднократно парично обезщетение . От редакцията на тези норми според съда се налага извод ,че още тогава служителят е имал право на еднократно парично обезщетение ,тъй като неговото уволнение е станало в хипотезата на чл. 36, ал.1 т.2 /по собствено желание / към която препраща и чл. 37, ал.1 от ЗНМ ,т.е .уволнението в тази хипотеза-по собствено желание не е изключвало , а напротив предвиждало е изплащане на еднократно парично обезщетение .

В т.вр. следва да бъдат обсъдени и т.н. „ Указания за изплащане на парични обезщетения при повторно и всяко следващо прекратяване на служебното правоотношение“ –приложение № 6 към чл. 7 на Наредба № 8121з-920/13.07.2017г. за условията и реда за изплащане на обезщетенията по глава единадесета от ЗМВР . Действително т. 1 б. а от раздел „Забележки,, към тези указания сочи ,че офицерите и сержантите от МВР не са имали право на обезщетение ,когато уволнението е по следните причини ,които са изброени в

б. а- д вкл. Прави впечатление, обаче ,че тук въпросните Указания включват както невиновни основания за прекратяване на служебното правоотношение/като това по собствено желание напр./ , така и виновни основания /по дисциплинарен ред ; по съд ,за противонародна дейност / ,което ,според въззивната инстанция не отговоря на действащите към онзи момент / 1990 г./ норми на Закона за народната милиция и по –конкретно на посочените по горе чл. 37, ал.1 във вр. с чл. 36 ал.1 т. 3 от ЗНМ , а така също не отговаря на духа на самия Закон за народната милиция ,който според съда е предвиждал изплащане на парично обезщетение при уволнение при невиновни основания като напр. по здравословни причини – т.2 на чл. 36, ал.1 ; по собствено желание –т. 3 ,по разпореждане –поради пенсиониране , съкращаване в щата – т. 4 на чл. 36, ал.1 , за разлика от случаите по чл. 36, ал.1 т. 5- уволнение по дисциплинарен ред ,която хипотеза чл. 37, ал.1 от ЗНМ изключва от случаите при които се изплаща обезщетение.

В т.см. въззивната инстанция намира , че т.1 б“а“ от Указанията за изплащане на парични обезщетения при повторно и всяко следващо прекратяване на служебното правоотношение –приложение № 6 към чл. 7 на Наредба № 8121з-920/13.07.2017г. за условията и реда за изплащане на обезщетенията по глава единадесета от ЗМВР, не е съобразена с нормата нито на чл. 37, ал.1 във вр. с чл. 36, ал.1 т. 3 от ЗНМ ,която е действала към момента на първото уволнение на ищеца през 1990 г. ,според която той тогава е имал право да получи еднократно парично обезщетение, нито пък с нормите на чл. 235 във вр. с чл. 234 от ЗМВР,който безспорно е нормативен акт от по-висок ранг. Друг е въпросът ,че фактически такова обезщетение не му е било изплатено при първото прекратяване , както се удостоверява с посочената по-горе служебна бележка / на л.11 от делото на РС-Плевен /.

Все в т.вр. следва да се посочи ,че целта на въпросните Указания за изплащане на парични обезщетения при повторно и всяко следващо прекратяване на служебното правоотношение –приложение № 6 към чл. 7 на наредба № 8121з-920/13.07.2017г. за условията и реда за изплащане на обезщетенията по глава единадесета от ЗМВР е да бъде в помощ на органа ,който определя дали на съответния служител се дължи обезщетение при прекратяване на служебното му правоотношение с МВР и в какъв размер, и тези указания следва да се прилагат към релевантния момент на самото прекратяване на служебното правоотношение/ повторното , последващото прекратяване / , а не означава ,че тези указания със задна дата могат да преуредят въпроса дали при предходното прекратяване /уволнение / на правоотношението се е дължало и в какъв размер съответно обезщетение .

По –нататък ,от 15.09.2005г. до 09.06.2021г. , ищецът е работил като служител на ГДИН –гр.София , ОСИН-гр.Плевен и РСИН – гр.Ловеч ,като със Заповед № ЧР-05-253/ 19.07.2021г. на Министъра на правосъдието е било прекратено служебното правоотношение с него –инспектор IV-та . Степен в пробационна служба –звено Ловеч към районна служба „изпълнение на наказанията „ при Областна служба „изпълнение на наказанията –Плевен ,поради навършване на пределна възраст за служба – 60 години – основание по чл. 226 ,ал.1 т.1 от ЗМВР.

При това между страните няма спор ,че при прекратяване на това служебно правоотношение следва да намерят приложение разпоредбите относно държавната служба в Закона за МВР ,доколкото в Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража не е предвидено друго – чл. 19 ,ал.2 във вр. с ал.1 т.1 от ЗИНЗД. Поради това по отношение на прекратяването на служебното правоотношение с Д. Г. намират приложение и нормите на чл. 234 и чл. 235 от ЗМВР ,които касаят изплащането на обезщетения при прекратяване на служебното правоотношение и определяне на размера на дължимото обезщетение при това прекратяване.

Чл. 234. (1)ЗМВР предвижда ,че „ При прекратяване на служебното правоотношение държавните служители имат право на обезщетение в размер на толкова месечни възнаграждения, колкото прослужени години имат, но не повече от 20“. Както се вижда от тази норма на закона ,тук не се изисква непрекъснатост на прослужените години , т.е. следва да се съобрази общият брой на прослужените години като служител на МВР /което включва както стажа му като инспектор охранителна полиция през периода 01.09.1980 г. до 17.09.1990г., така и тези от 15.09.2005г. до 09.06.2021г. , като държавен служител на ГДИН към Министерство на правосъдието / ,независимо от това дали е имало прекъсване на този стаж на служителя ,както е било в случая .

Няма никакво основание да се изключват от общия брой прослужени години тези, които ищецът има за периода 01.09.1980 г. до 17.09.1990г.като служител на МВР –Охранителна полиция Габрово само поради факта ,че прекратяването на това правоотношение е било извършено по собствено искане на служителя . Това, както беше посочено по –горе е безвиновно основание за прекратяване на правоотношението ,а не поради някакво виновно негово поведение заради което служителят да бъде санкциониран с изключване на тази част от стажа му .

По този начин се установява ,че служителят има общо 10 + 16 години /общо 26 прослужени години /,поради което с оглед нормата на чл. 234,ал.1 от ЗМВР той има право да получи най-много 20 месечни възнаграждения .От доказателствата по делото - ведомост за изплатено обезщетение / на л. 6 от делото на РС-Плевен / се вижда ,че ищецът е получил само 15 бр.месечни заплати в общ размер 34 920лв. , поради което следва да получи още 5 бр. месечни заплати, чийто общ размер се равнява на 11640лв., колкото е и неговата искова претенция.

Все в подкрепа на този извод е и нормата на чл. 234,ал. 7 от ЗМВР ,която посочва изключенията при прилагане на нормата на ал. 1 ,като препраща към чл. 226,ал.1 т. 7 б.“а“, „г“ ,“д“, „з“ и „к“,т.8,14 и 19 от същия закон. Настоящият случай, според съда не попада в нито едно от тези изрично изброени изключения от прилагане нормата на чл. 234,ал.1 от ЗМВР . Като се има предвид и това ,че при предходното прекратяване на правоотношението му като инспектор охранителна полиция ,извършено през 1990 г. , не му е било изплатено никакво обезщетение ,то няма какво да се приспада от дължимото обезщетение при повторното прекратяване на служебното правоотношение през 2021г.

Поради тези съображения ,въззивната инстанция намира ,че обжалваното решение на РС-Плевене е неправилно поради противоречие с материалния закон и следва да бъде отменено ,като вместо него се постанови друго с което предявения от Д. Г. Г. иск с правно осн. чл. 234, ал.1 от ЗМВР следва да бъде изцяло уважен.

С оглед този изход на делото следва ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца и направените от него деловодни разноски пред първата инстанция ,които според представените по делото доказателства за тяхното извършване , са в размер на 880 лв./адвокатско възнаграждение /.

Поради изложеното , Плевенски окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло обжалваното РЕШЕНИЕ № 1722/23.11.2022г., постановено по гр.д.№ 3624/2022г. на Плевенски районен съд ,като вместо това **ПОСТАНОВЯВА** :

ОСЪЖДА на осн. чл. 234,ал.1 от ЗМВР Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ –гр.София да заплати на Д. Г. Г., с ЕГН *****, гр.С. , ж.к.“д-р А.М. „ , ***, ***, ***, ап.29 сумата 11640 лв./единадесет хиляди , шестстотин и четиридесет лева/, представляваща обезщетение при прекратяване на служебното правоотношение в размер на разликата между вече изплатените му петнадесет месечни възнаграждения до дължимите му двадесет месечни възнаграждения , ведно със законната лихва върху тази сума ,считано от 29.06.2022г. до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА на осн. 78 от ГПК Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ –гр.София да заплати на Д. Г. Г., ЕГН*****, гр.С. , ж.к.“д-р А.М. „ , ***, ***, ***, ап.29, сумата 880 лв., представляваща направени от ищеца деловодни разноски пред първата инстанция.

Решението може да се обжалва пред ВКС на РБ в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____